

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De efficacia sermonum eius & intellectu scripturarum. XXIV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

Deo omni tempore, quo vixerit. Talis etiam non potest male mori quamdiu in sancto proposito steterit. Et si obierit, spero, quòd in statu salutis erit & misericordiam inueniet; quia bonum propositum habuit, & bona voluntas pro opere completo ipsi ad meritum computabitur; sicut Dauid sanctus confitetur, dicens: *Domine, ut scuto bona voluntatis tua coronasti nos.* Multa quidem & alia consolatiua, pro confirmatione bonorum iuuenum loquebatur; qui de diuersis partibus illic congregati fuerant, non tantum in schola literarum, sed etiam in schola Christi vacantes studio spirituali.

3. Quidam ex ipsis verba viri Dei in tabulis signabant, & alijs absentibus indicare cum magno feruore satagebant; multo alacrius diuina eloquia inter se tractantes, quam seculares solent scurrilia recitare, De altis questionibus, & subtilibus rebus, & intricatis negocijs, omnino tacuit: sciens, quòd paruam ædificationem deuotis mentibus præstant, & compunctioni cordis frequenter obsistunt, & corda innocentium subuertunt; sicut expertum est in plerisque, qui curiosa scrutantes, & viam Christi planam & humilem relinquentes, multis lapsibus & erroribus se inferuerunt.

4. Cum quidam literatus monachus quendam Carthusiensem argueret, eo quòd ordo eorum deditus esset solitudini & quieti ad vacandum propriæ salutis, & penè nullum fructum facere viderentur in Ecclesia Dei; respondit ille bonus religiosus satis prudenter & eleganter, dicens: Nos libenter faceremus, quòd vos prædicatis & docetis. Nam contemptum mundi melius credimus penitentiæ laboribus persuaderi, quam sermonibus pulchris & euagationibus multis. Vir quidam ex Iudæis ad fidem christianam conuersus, audiens famam sanctæ conuersationis magistri Florentij, cupiebat cum ipso de antiquis patriarchis & prophetis differere, eo quòd in vetere lege & Hebraicis literis satis edoctus videbatur, & rabbi à multis secundum sectam Iudeorum dicebatur. Cumque venisset ad præsentiam viri Dei, ipse benignè eum suscipiens, & patienter audiens, humanè & charitatiuè cum eo, fidem sinceram in Christo suadens tenere, ac operibus bonis insudare. De questionibus verò legis ad salutem non pertinentibus, & genealogijs veterum nihil ventilare voluit; non quia ignorabat, sed quia ædificationem non importabant.

C A P V T XXIV.

De efficacia sermonum eius, & intellectu scripturarum.

1. Sermo reuerendi sacerdotis, non fuit palpans adulationem, sed veritatis clara protestatio: non secularis eloquentia, sed humilis

lis informatio morum, & ad abiectiōē sęculi rationalis inductio per exempla Sanctorum. Neque enim à diuitibus pecunias quęsui, nec honorē inter magnates; sed cum simplicibus liberior sermocinatio eius, pro quibus etiam instabat apud potentes, vt pauperum memores essent; & de mammona iniquitatis, facerent sibi amicos in tabernaculis regni celestis. Et quis illi facilē negaret, pro quo ipse intercedere volebat? Tensam Dei timebat, qui eum in petitione non audisset.

2. Venit ad eum aliquando pastor & curatus ecclesię Dauentriensis, bonus amicus eius, benevolentiam obsequij sui exhibens, & dicēs: Prędilectę mi domine Florenti, si possum aliquid tibi gratum facere, non parcas mihi. Ad quem pius pater ait: Nihil aliud pro nunc, nisi vt beneuolam te exhibeas deuotis fratribus & sororibus sub cura tua positis, ne molestantur à sęcularibus & improbis personis. Qui mox pię annuens, respōdit: Libenter id faciam amore Dei & vestri, vt etiam sitis memores mei. Magister Ioannes Boheme rector scholarum, & vicarius maioris ecclesię, sub quo diu scholas frequentaui, magnus amicus fuit domini Florentij: libenter eum audiens, & faciēs quod Deo placitum fore sciebat. Cũ ergo tempus soluendi precium instaret, reddiderunt singuli quod iure debebant. Tunc etiam ego obtuli ei precium ad manum eius, repetens librum quem pro pignore reliqueram. Et quia notitiam mei habuit, sciens me stare sub cura Domini Florentij, ait mihi: Quis dedit tibi hanc pecuniã? Respondi: Dominus meus Florentius. Vade (inquit) reporta ipsi pecuniam suam, nolo à te recipere propter ipsum. Reportaui iterum pecuniam domino meo Florentio, & dixi: Reddidit mihi magister precium amore tui. At ille: Grates illi ago, aliās iterum donis potioribus prouidebo. Per spiritum discretionis sciebat, quid vnicuique responderi deberet; & per donum consilij, sapientibus & indoctis, varijsque necessitatibus occupatis salutari subuenit remedio, nihil tamen terreni commodi pro his requirens.

3. Vnde quidã eius consilio se committens, dicebat: Quoties consilium domini Florentij secutus sum, bene mihi successit: & quando proprio sensui innixus sum, malum mihi semper aduenit, aut me pœnituit, quia non feci, sicut mihi dixit. Intellectus sanctarum scripturarum, velut quidam celestis radius, in eo luculenter resplenduit; tantaq; puritate diuinę claritatis illuminatus est, vt siue in veteri, siue in nouo Testamento legeret, ab omni parte mysticus ei sensus occurreret; & vbique inueniret, quod eum instrueret, & ad Deum omniũ scientiarum fontem finemque verborũ reduceret. Habebat tamen apud se simplices &

& morales libros, & præcipuè Speculum monachorum, & quædam virtutum exercitia contra vitia, quibus se suosq; commilitones in Christi militia docuit contra diabolica tentamenta triumphare. Nouis autem & imperfectis, ac sæculari fastu tumidis, & carnali amore adhuc infectis, dissuasit alta & subtilia atq; obscura & dubiosa legere, & curiosè rimari.

4. Discant ergo isti primitus se humiliare & proprios defectus bene cognoscere; superioribus suis perfectè obedire, nemini se præferre, cum omnibus pacem & concordiam tenere, timorem Dei in mente semper habere & firmum fundamentū in humilitate ponere, ac sic demum ad arcem claritatis & diuinæ speculationis ascendere lucem, per inhabitantem Spiritus-sancti gratiam mundis cordibus promissam, iuxta illam Domini sententiam, qua ait: *Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt.*

Matt. 5.

5. Qui autem student magis videri subtiles, quam esse humiles: & plus quærunt scire, quam bene viuere, citò extolluntur; & sunt carnales. Tales solebat acriter corripere, & ad cognitionem defectuum suorum per humiliationem & frequentes exercitationes salubriter reuocare. Quando autem necessarium fuit, vt aliquem argueret, ita timebatur, vt nemo auderet contradicere, nec se excusare, propter reuerentiam sanctitatis eius, quam nullus audebat offendere, metuens Dei indignationem incurere, si non humiliter sermonibus eius obedisset.

C A P V T XXV.

De custodia verborum, & iuratione vitanda.

1. **Q**uodam tempore apud Amersfordiam constitutus, ab incolis illius ciuitatis & maioribus illius loci satis reuerenter est susceptus; & interdū pia deuotione visitatus. Tunc etiam quidam honesti viri ad audiendam vocem sermonum eius venerunt ad prædendum cum eo & fratribus eius, cupientes familiaritatis eius habere gratiam, & exemplis bonis & doctrinis informari. Quos benignè tractans, & pro eorum statu salubriter exhortans, post auditionem verbi Dei, cum gratiarū actione singuli in domum suam sunt reuersi. Illis autem abscedentibus, mox breuem admonitionem fratribus dixit: Periculosum est magnatibus & sæcularibus loqui & coniungi.

2. Nō expedit diuitibus blōdiri, nec arctiora eis conuenit dici. Ideo oportet, vt homo cautè præuideat, quid talibus loquatur, ne scandalizentur in aliquo verbo leui, vel actu indecenti. Habent enim oculos super nos apertos, ad considerandum gestus nostros, propter bona quæ audiunt de nobis, stemus ergo
super